

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๓

เหนือแล้วจึงเห็น

(ผู้ฟังเทศน์ประมาณ ๘๐๐ คน)

สกุลงระทิงแดงเราพูดตามหลักธรรมตามความจริง ชุ่มทั้งภายนอกภายใน ชุ่ม
เย็น เรียกว่าสกุลงที่พร้อม ไม่ลืมนิ้ว การทำบุญให้ทานนี้ยกนิ้วให้เหมือนกันนะ การเฉลี่ย
เพื่อแผ่อะไร ๆ ยกนิ้ว ๆ นี้จะนำใจชุ่มเย็นและกว้างขวาง ไปไหนไม่จนตรอก คนมีน้ำใจ
อันกว้างขวาง ถ้าคับแคบตีบตัน ยังไม่ไปก็ตีบตันแล้ว ไปก็หาที่ไปไม่ได้ มีแต่ที่ลง เรา
เลยวิตกวิจารณ์นะ เราพูดจริง ๆ พูดถอดออกมาจากหัวใจเลย เราไม่เคยคาดเคยฝันว่า
จะได้รู้ธรรมประเภทนี้นะ ทั้ง ๆ ที่มุ่งต่อนิพพาน ๆ มุ่งต่อแดนพระอรหันต์ ถึงขนาด
สละชีวิตจิตใจ เป็นก็เป็น ตายก็ตาย หลังจากได้รับโอวาทจากหลวงปู่มั่นอย่างถึงใจแล้ว
ก็ถึงจริง ๆ

พอออกมาจากท่านแล้วเป็นยังงี้ที่นี้ ถามเจ้าของ คือเสาะแสวงหาอรรถหาธรรม
มรรคผลนิพพาน ทั้งที่เรียนมาถึงนิพพาน ยังไปตั้งความสงสัยต่อผู้พระนิพพาน ความ
สงสัยจะตีบคานไปทุกแห่งทุกหนที่เรียนไปจำไป ไม่ได้เหมือนการปฏิบัตินะ การ
ปฏิบัติรู้ตรงไหน ๆ มีแต่ยอม อ้อ ๆ ตลอดไปเลยภาคปฏิบัติ นี่หมายถึงที่ว่าลงใจสุด
ขีดแล้วเรื่องมรรคผลนิพพานจากหลวงปู่มั่น เหมือนกับว่าแบมือ นี่นะ ๆ เห็นไหมอยู่
อย่างนั้น ท่านไปหามรรคผลนิพพานที่ไหน ชี้เลย พอถึงใจแล้วออกจากท่านออกมา
เอาละที่นี้ถึงใจแล้ว เป็นยังงี้เจ้าของจะจริงไหม เราหาของจริง วันนี้มาเจออย่างจ้ง ๆ
แล้ว ที่นี้เราจะจริงไหม ทางนี้ตอบผิงขึ้นมาทันทีเลย ต้องจริง ไม่จริงตายเท่านั้น นั่นฟัง
ซิ เรื่องให้ถอยไม่ถอย นั่นละมันถึงได้พัดกัน มุ่งต่อมรรคผลนิพพาน

นิพพานของคนมีกิเลส อรหันต์ของคนมีกิเลส เป็นนิพพานสงสัย อรหันต์สงสัย
อรหันต์คาดคะเน นิพพานคาดคะเน นี่ละถ้ากิเลสไปไหน ถึงนิพพานก็ไปมัวหมองอยู่
ในนิพพาน ด้วยความสงสัยของตัวเอง มัวหมองในใจตัวเอง ที่นี้เวลาจำขึ้นมาที่นิพพาน
เป็นยังงี้ ที่คิดที่คาดไว้เข้ากันไม่ได้เลย คำว่าอรหันต์เป็นยังงี้ นิพพานเป็นยังงี้ วิสุทธิ
ธรรมเป็นยังงี้ ธรรมธาตุเป็นยังงี้ ไม่ต้องถามใครเลย จำแล้ว นั่นเห็นไหมละ นี่ละ
ธรรมประเภทนี้ที่พระพุทธเจ้าทรงท้อพระทัย ที่นี้เวลามันเป็นขึ้นมาอย่างนั้นแล้ว คาด
ไม่ได้เลยนะ ที่เราคาดผิดหมดทั้งเพเลย เหนือเสียทุกสิ่งทุกอย่าง เพราะที่คาดเหล่านี้
อยู่ในแดนสมมุติทั้งนั้น คาดละเอียดขนาดไหนก็เป็นแดนสมมุติ ธรรมชาตินั้นไม่ใช่
แดนสมมุติ เลยไปหมดแล้วจะคาดถูกได้ยังงี้ คาดไม่ถูก

นี่ละคนชุ่มเย็นภายนอกพร้อม ภายในพร้อม อยู่ก็พร้อม ไปก็พร้อม ถ้าภายนอกสมบูรณ์แต่ภายในแห้งผากและตีบตันอันตู่ ชีวิตไปเกาะอยู่กับสิ่งนั้นสิ่งนี้ พอชีวิตหาไม่แล้วขาดสะบั้นแล้วหมดหวังเลย อันนี้เป็นสิ่งที่อาศัยภายนอกเวลามีชีวิตอยู่ อันนี้ภายในนี่ตลอด ภายในบุญกุศลนี้ช่วยไปตลอด ตายภาพไหน ๆ ก็ตามบุญจะตามหนุนเรื่อย จนกระทั่งถึงความพ้นทุกข์ เพราะบุญนี้แหละ เพราะฉะนั้นจึงว่าเปิดทางให้เจ้าของ อย่าให้มีแต่สมบูรณ์ภายนอก ภายในไม่เหลื่อมมองใช้ไม่ได้

เวลานี้อย่างที่ว่าเมืองไทยเราอดอยากขาดแคลนอดคัดัดขัดสน ไม่ได้อดคัดัดขัดสน ถ้าเทียบทางด้านหัวใจกับวัตถุที่อาศัยของส่วนร่างกายแล้วผิดกันมากทีเดียว ร่างกายสมบูรณ์ ไปที่ไหนไม่อดอยากขาดแคลน อดอยากที่ไหน เต็มไปหมด นี่เป็นที่อาศัยของร่างกาย ที่อยู่ที่อาศัย ปัจจัยเครื่องใช้ไม้สอย เต็มไปหมด ไม่มีอะไรบกพร่องในชาติไทยของเรา แต่บกพร่องที่หัวใจชาวพุทธเรานั้นซิ จึงวิตกวิจารณ์มากนะ อันนี้ไม่มีความหมาย ใจหมดความหมาย ใจเป็นบ่อของกิเลสตัณหาจะมีความสุขที่ไหน เขาเป็นบ่อไปรับใช้ในบ้านในเรือน นั้นเขาไปด้วยความสมัครใจ แล้วนายเขาก็มีอรรถมีธรรม เฉลี่ยเผื่อแผ่เหมือนลูกในบ้านของเขา คนใช้ในบ้านกลายเป็นลูกไปในตัว เพราะความดีเชื่อมโยงกัน เป็นอย่างนั้นนะ

บ่อของกิเลสนี้เดือดร้อนมากนะ ผิดกันกับเป็นบ่อเป็นคนใช้ของเจ้าของนาย ผิดกันนะ อันนี้จิตใจของเราแห้ง ๆ แห้งผาก นี่สำคัญ วัตถุภายนอกเต็มบ้านเต็มเมืองทุกสิ่งทุกอย่างไม่มีอะไรบกพร่อง แต่หัวใจบกพร่องตลอดเวลา แม้มหาเศรษฐีก็ไม่พินนั้นยังบกพร่องมาก คนลืมตัว มีชื่อเสียงกิตติศัพท์กิตติคุณ เขายกยอปอปั้นเท่านั้นละ เป็นบ้าไปแล้ว จิตใจแห้งผาก ๆ บินกับกิเลส ลืมตัว ๆ สมบัติเงินทองข้าวของมีมากน้อยก็เพียงอาศัยไปวันหนึ่ง มันไม่รู้นี่ซิ เลยเอาเหล่านั้นมาเป็นตัวของตัว ชีวิตจิตใจผากเป็นผากตายกับสมบัติเงินทองข้าวของไปเสียหมด เวลาตายแล้วมันไม่คิดนั้นซิ ไปภูมิใจกับเวลามีชีวิตอยู่ เวลาตายแล้วเป็นยังงี้ นี่ละจุม ๆ

สมบัติให้พร้อมกัน สมบัติภายนอก ร่างกายของเรามีความจำเป็นบกพร่องต้องการสิ่งเยียวยาอยู่ตลอด เราต้องได้ชวนชวยหามาเพื่อมัน ที่นี้จิตใจเรียกร้องหาความช่วยเหลือจากเจ้าของมากขนาดไหนภายในจิตใจด้วยความหิวโหย เพราะนั้นไม่ใช่ที่พึ่งสิ่งเหล่านั้น มีมากมีน้อยใจเหือดแห้ง ๆ ใจหิวโหยตลอดเวลา ไม่ได้อึดมีใจ ไม่เหมือนธรรมเข้าสู่ใจ ธรรมเข้าสู่ใจมีมากมีน้อยนี้จะค่อยอุปถัมภ์เข้ามา ๆ แน่นหนามั่นคงขึ้นมาเรื่อย ๆ ต่างกันนะ

สมบัติภายในคือธรรม ทาน ศีล ภาวนา คุณงามความดีทั้งหลาย นี้แลคือสมบัติของใจ สมบัติภายในโดยแท้ร้อยเปอร์เซ็นต์ ล้านเปอร์เซ็นต์ว่างั้นเลย ไม่เป็นอื่น สิ่ง

เหล่านั้นใจไม่ยอมรับ เพราะไม่ใช่วิสัยของกันและกัน สิ่งที่เป็นวัตถุก็เป็นวิสัยของวัตถุเกี่ยวกับร่างกาย อาศัยไปวันหนึ่ง ๆ เท่านั้น พอชีวิตหาไม่แล้วก็ขาดสะบั้นไปพร้อมกันเลย ร่างกายขาดสะบั้นสมบัติก็ขาดจากกรรมสิทธิ์แบบสะบั้นไปเลย

เพราะจิตใจไม่ตายนั้นซี่ ต้องติดต่องัดไปตามบุญตามกรรมของตัวเอง ถ้ามีบุญมีกุศลก็เป็นที่พึ่งไปได้ ติดกันไปเรื่อย หนุนกันไปเรื่อย ๆ ถ้าไม่มีเลยนี้จมน ๆ พี่น้องชาวไทยเวลานี้รู้สึกว่ามีทุกข์มาก ไปที่ไหนจึงไม่พ้นที่จะเทศน์เรื่องเกี่ยวกับทางด้านจิตใจ ให้มีที่พึ่ง ให้มีที่เกาะ อย่างน้อยไปที่ไหนให้มีพุทโธ หรืออัมโม หรือสังฆะ ติดหัวใจ นั่นคือที่พึ่งที่เกาะของใจ แต่ใจมันไม่มีพุทโธ อัมโม สังฆะ มันมีแต่เรื่องกิเลส ตัณหา จะเอาอย่างนั้น จะเอาอย่างนี้ยุ่งไปหมด นั่นเรื่องของกิเลสตัณหา คือเรื่องพิน เรื่องไฟเผาไหม้จิตใจตลอดเวลา หากความสุขได้ที่ไหน ตายแล้วก็หมดหวัง ๆ ทั้งที่หวังอยู่อย่างเต็มใจ ก็หมดหวังอย่างเต็มหัวใจเหมือนกัน ถ้าหวังในทางที่ผิด-ผิดตลอด หวังในทางที่ถูก-ถูกต้อง ทางที่ถูกพระพุทธเจ้าก็สอนไว้แล้ว

อย่าลืมเนื้อลืมหันตนะพี่น้องชาวไทยเรา ไปที่ไหนเราได้เทศน์ว่าการเกี่ยวกับทางด้านจิตใจ เพราะไขว่คว้าเอามากทีเดียว มันเป็นบ่ออยู่ภายนอก ไม่ได้เข้ามาสนใจกับอรรถกับธรรมซึ่งเป็นสาระอันสำคัญบ้างเลย มันดัน ไม่ว่าเขาว่าเราตาคันกันไม่ลงนะ เป็นเหมือนกัน อำนาจของกิเลสมันจะต้องพาให้เป็นอย่างนั้น ๆ ไม่รู้ตัว ถ้ามีธรรมเป็นเครื่องกระตุกแล้วจะไม่รู้ตัวตลอดไป

ธรรมจึงเป็นความดีสำคัญ ๆ ที่คอยกระตุกให้รู้เนื้อรู้ตัวบ้าง ทำไปติดไปติดไปนี่ก็ติดไปติดไปขนาดนี้ก็ไม่เห็นได้อะไร ได้ก็ได้มาอย่างนี้แหละ ถ้าผู้มีสติมีธรรม วันไหนจะตายยังไม่รู้ที่อยู่หรือ เท่านั้นที่เรียกว่ากระตุกตัวเอง รู้ตัว ความโลภ ความโลเล น้ำล้นฝั่งค่อยลดลง ทุกสิ่งทุกอย่างค่อยมีสติตั้ง ค่อยรู้ตัวรู้ตัวบ้าง ถ้ามีแต่เรื่องกิเลสแล้ว ที่ว่ารู้ผิดรู้ถูกไม่มี มีแต่จะเอาทำเดี่ยวเรื่องกิเลส

จวนจะตายเท่าไรเรายังเร่งธรรมะทางด้านจิตใจให้พี่น้องชาวไทย เพราะเทศน์แบบไม่สงสัยเลย นี่ละที่ว่าธรรมประเภทที่ไม่สงสัย เราก็ก่อนเคยคาดเคยคิดว่าจะได้รู้ธรรมประเภทนี้ ที่ว่าคาดไม่ถูก ธรรมประเภทนี้คาดไม่ได้ แต่ไม่สงสัย พอเจอเข้า อ้อทันทีเลย ยอมรับ ใครจะมาคาดธรรมชาตินี้คาดไม่ได้ ต้องเป็นเอง รู้เองเห็นเองพอดีเลย จะมาคานั้นคานี้ อย่างที่ว่า เราก็มุ่งมั่นเต็มที่อยากจะไปนิพพาน คาดนิพพานว่าจะเป็นอย่างนั้น ๆ ทีนี้เวลาไปเป็นเข้าไปแล้ว เจอเข้าไปแล้ว ล้มเหลวไปหมดเลยที่คาดนะ พังทลายเลย นั่นต่างกันยังไงกับความประจักษ์ในใจ ความประจักษ์ในใจลบล้างสิ่งที่สงสัยหรือคาดคะเนเดาทั้งหลายหมดโดยสิ้นเชิง นั่นละธรรมประจักษ์ ๆ สนฺทิลฺลิกโก รู้เองเห็นเอง หายสงสัยเอง ขาดสะบั้นไปหมดสิ่งที่คาดคะเนเดาทั้งหลายนั้น

จิตดวงนี้ไม่เคยตาย เคยตายที่ไหนใจดวงนี้ พระพุทธเจ้าท่านทรงพระเมตตา มีความสม่ำเสมอต่อสัตว์ทั้งหลาย แม้แต่อยู่ในครรภ์ก็ไม่ให้ทำลาย จิตอยู่ในนั้นแล้ว เป็นสัตว์ เป็นมดเป็นแมงเป็นอะไร คือจิตแต่ละดวง ๆ อยู่ในนั้นแล้ว ๆ จึงไม่ให้ทำลายให้เป็นการกระทบกระเทือนกัน เรียกว่าให้ความเสมอภาคเสมอกันไม่ว่าสัตว์ว่าบุคคล ใจเป็นของสำคัญเสมอกันหมด นั่นท่านเอาจุดนั้นนะ

คิดดูซิอย่างที่ท่านรับสั่งมาเลยเถียว ท่านไปถามใครละฟังซิ อย่างพระติสสะ นี้มีในชาดก สกฺขลอุปฺภฺฐากมาถายผ้า ท่านก็ตัดผ้าให้เป็นจีวร แต่ก่อนไม่มีจักร เย็บด้วยมือ ในหลักธรรมวินัยมี การตัดการเย็บการอะไร เย็บด้วยมือทั้งนั้น จักรมาทีหลังเร็ว ๆ นี้ พอตัดเย็บชกั้อมเรียบร้อยแล้วก็ไปตากไว้ที่ราวผ้า พอตกกลางคืนมาเป็นโรคปัจจุบัน ท้องร่วงเลยตาย พระติสสะองค์นั้น เห็นไหมละที่แรกก็คาดสวรรคฺนิพพานเป็นของเลิศของเลอ ครั้นตายแล้วสวรรคฺนิพพานไม่มีความหมาย สู้จีวรผืนนี้ไม่ได้ มาเป็นเส้นเกาะอยู่จีวรหึ่งหวงอยู่นั้น กลัวใครจะมาแย่งมาชิงเอาไปใช้เสีย เจ้าของยังไม่ได้ครอง ตายแล้วเป็นเส้นติดอยู่ในจีวร นั้นเห็นไหมละ นี่ละจิตดวงนี้ แต่ก่อนเป็นพระติสสะ พอลมหายใจขาดสะบั้นลงไป ออกบิ๊บบจากนี้เป็นเส้นไปติดจีวรด้วยความห่วงใย ไปเกาะอยู่นั้น หึ่งหวงอยู่นั้น ใครมาแตะไม่ได้นะจีวรผืนนั้น

พระพุทธเจ้าเสด็จมารับสั่งทันที พระติสสะนี้ก็บำเพ็ญคุณงามความดีมาด้วยดี ด้วยดี เพื่อมรรคผลนิพพาน แต่เวลานี้พระติสสะไม่เห็นมรรคผลนิพพาน สวรรคฺชั้นพรหมอะไร เป็นของดีของดีเลิศเลอยิ่งกว่าจีวรผืนนี้แล้ว นี่เห็นไหม พระติสสะตายแล้วไปเป็นเส้นเกาะอยู่ในจีวร ใครอย่าไปแตะนะ ถ้าไปแตะแล้วพระติสสะจะเกิดความหงุดหงิดกริ้วโกรธอะไรภายในใจ แล้วจะลงนรก นั้นฟังซิ ออกจากนี้จะลงนรก พระพุทธเจ้าห้ามไม่ให้ลงนรก คือไม่ให้พระไปแตะ ตากไว้ยังงี้ทั้งไว้อย่างนั้นแหละ บอกอย่างนั้นเลย อย่าไปแตะนะ บอกถึงขนาดนั้นนะ เวลานี้พระติสสะหวงมากทีเดียว ใครไปแตะนี้จะเกิดความหงุดหงิดเคียดแค้น ตายเวลานั้นจะลงนรก ฟังซินะ นั่นละความชั่วเห็นไหม ลงได้ทันที ท่านรับสั่งไว้ ใครอย่าแตะจนกว่าท่านจะรับสั่งอีก

พอครบ ๗ วันเส้นนั้นตาย เสด็จมาแล้ว เอ้า ที่นี้จีวรนี้จะไปแจกองค์ไหนที่จีวรทุพพลภาพ ให้เอาไปแจกได้ พระติสสะตายแล้วไปสวรรคฺแล้ว ฟังซิ สวรรคฺมีไหม พระพุทธเจ้าบอก ที่นี้ตายแล้วไปสวรรคฺแล้ว นั่นละปัญหาของเส้นนี้ก็หมด นั่นเป็นยังไ้ความเกี่ยวเกาะของจิตใจ ออกจากเป็นพระติสสะแล้วไปเป็นเส้น ออกจากเป็นเส้นถ้ามีใครไปเอาจีวรไปแตะจีวรนั้นจะลงนรกเพราะความเคียดแค้น นี้ไม่มีใครไปแตะเพราะพระพุทธเจ้ามารับสั่งไว้หมด ห้ามไม่ให้แตะว้างั้นเลย ตากไว้ยังงี้ทั้งไว้อย่างนั้นเลย เหมือนของไม่มีเจ้าของ เวลานี้พระติสสะหึ่งหวงมากทีเดียว รับสั่งขาดตัวเลย ไม่ให้ใคร

ไปแตะ ทั้งไว้ยั้งนั่นแหละ บอกอย่างนั้นเลย เหมือนของไม่มีเจ้าของ ให้เส้นตัวน้ำมัน รักษามันหวงของมันอยู่นั่นแหละ

พอเจ็ดวันผ่านไป แล้ว เส้นนี้ก็ตายไปสวรรค์ นั่น จึงมารับสั่งให้จิ๋วนี้แจกได้ ใครที่จิ๋วคร่ำคร่าแล้วก็ให้แจกได้ พระติสสะนี้จากเป็นเส้นนี้ไปสวรรค์แล้ว นั่นเห็นไหม นั่นละความหึงหวงจิตดวงนี้ เวลานี้เป็นพระติสสะ พอตายไปเป็นเส้น จากเส้นใคร มาแตะ ซึ่งกำลังหึงหวงอยู่เวลานั้นจะลงนรก พระพุทธเจ้ารับสั่งห้ามไปหมด กลัวพระติสสะจะไปลงนรก จนกระทั่งถึงเวลาแล้วก็ปล่อยให้เป็นไปตามบุญตามกรรมของท่าน พอตายแล้วก็ไปสวรรค์ ท่านจึงได้มารับสั่ง เอ้า ทีนี้พระติสสะหมดปัญหาแล้วเรื่องจิ๋ว จากเส้นนี้ไปสวรรค์แล้ว จิ๋วนี้แจกได้ นั่นรับสั่งอย่างชัดเจนมากทีเดียว ไปสวรรค์แล้ว ฟังซินะ

ได้ยินไหมว่า สวรรค์ไม่มี ไตยีนไหม ? ยังมาให้กิเลสปิดหูปิดตาบดบัง สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน นรกอเวจี เปรตผี สัตว์ประเภทต่าง ๆ ได้ตลอดมา กิเลสเก่งมาก นะ นี่แหละพระพุทธเจ้ามารับสั่ง ไม่งั้นพระติสสะจะตกนรก นี่แหละจิตดวงนี้ ไม่เคยตาย มันอยู่ในร่างนี้ ๆ ออกจากนี้เข้าร่างนั้นไปตามกรรม กรรมดีกรรมชั่ว ควรจะเป็น สัตว์ประเภทใด ตลอดเปรตผีนรกอเวจี กรรมนี้จะไสลงไปเลย เพราะกรรมนี้เหนืออำนาจทุกอย่าง ไม่มีอะไรเหนืออำนาจของกรรมไปได้ นี่แหละกรรมพาไป ๆ ออกจาก ร่างนี้ไปร่างนั้น ๆ ไม่มีค้ำค้ำค้ำค้ำค้ำ

ไปไหนไปได้หมดจิตดวงนี้แล้วแต่กรรมจะพาให้ไป กรรมก็เจ้าของนั่นแหละ สร้างเองทำเอง กรรมดีเจ้าของทำเองเป็นของดี สมบัติที่พึงพอใจของเจ้าของ ถ้ากรรมชั่วก็เป็นไฟเผาเผาเจ้าของเสียเอง ท่านจึงห้ามไม่ให้ทำชั่ว ถ้าเรายังมีความรักความ สงวนตัวเราอย่างเต็มใจตั้งที่เป็นอยู่ในสัตว์ทั้งหลายแล้ว ให้เราระมัดระวัง อันใดจะเป็น ภัยต่อการก้าวเดินของเรา ให้ระมัดระวัง ถ้าไปทำความชั่ว การก้าวเดินก็ขัดข้อง ก็ลง ขึ้นไม่ได้ก็ลง ถ้าทำความดีแล้วขึ้น ความดีไม่ต้องบอกแหละ สวรรค์อยู่ไหน พรหมโลก นิพพานอยู่ไหน ไม่ต้องบอก ถึงกันเลย ๆ กรรมพาไปเอง ไม่ต้องให้ใครมาบอกทาง แหละ ทางชั่วทางดี กรรมพาไปเอง

พากันระมัดระวังนะ นี่เราจนจะตาย สอนอย่างแม่นยำเสียด้วยนะ อย่าง อาจหาญชาญชัย ไม่หาใครมาเป็นสักขีพยาน ถอดออกจากร่างนี้มาเลย..สอน ธรรมะนี้สุด ๆ ร้อน ๆ ดังที่ว่านี้ ไม่ได้เคยคาดเคยฝันแต่ได้รู้ได้เห็นขึ้นมาแล้ว รู้เห็นขึ้นมาแล้ว ก็ไม่ต้องถามใครอีก ใครเชื่อไม่เชื่อไม่สนใจ ความจริงอยู่กับหัวใจเราทุกอย่าง ถอดออกมาจากความจริง ใครจะเอาอีกเอา ไม่เอาก็เป็นกรรมของสัตว์เท่านั้น ดังพระพุทธเจ้าเทศนาว่า การอบรมสั่งสอนสัตว์โลกมา ๔๕ พรรษา ก็เสด็จนิพพาน ก็ยังพาดบันได้ไว้นะ ประทาน

พระโอวาทไว้ถึง ๕ พันปี นี่แหละให้โตเต้าไปตามนี้ เหมือนกับโตเต้าไปตามศาสนานั่นเอง ท่านก็สอนไว้

เวลามีชีวิตอยู่ที่นี่ เราพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงตัวของเราได้นะ ทุกข์ยากลำบากอย่าเอามาเป็นอุปสรรค ส่วนมากพอจะทำความดี ความทุกข์ยากลำบากความท้อแท้ อ่อนแอ ที่เป็นอุปสรรคมันจะมาทันที กีดขวางเข้ามาทุกที ๆ ทันที ๆ เลย เราต้องบุกต้องเบิกรันไป หนักก็เอาขึ้นชื่อว่าความดีแล้ว มันจะหนักขนาดไหน กิเลสมันหนักมากกว่านี้ พาจมลงในนรกก็กัปกั๊กัลป์ เอามาซึ่งน้ำหนักใส่กันดูซิ ความหนักในการประกอบ การงานเพื่อความดีของตัวเอง หนักเพียงเท่านั้น จะหนักมากกว่าในแดนนรกหรือแดนนรกหนักมากกว่านี้ นั่น เอนั้นมาเทียบปั้มน้ำมันก็ปั้มน(ตะเกียกตะกาย)ได้คนเราต้องเทียบอย่างนั้นซิ ไม่งั้นไม่มีทางไปนะ อย่าอึดอาด อย่าเป็นบ้ากั๊กกิเลส เวลาโลกกำลังเป็นบ้ากั๊กกิเลส ไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลย เราพูดจริง ๆ

เราสลดสังเวช พูดให้มันเต็มหัวอกในหัวใจ ใครจะว่าอะไรก็ตาม ว่าเป็นบ้าก็ตาม เราไม่ได้เป็นบ้า ดูโลกนี้มันงุ่มง่ามตัวมเตี้ยม เหมือนถึงขยะ ๆ พระพุทธเจ้าท่านบอกว่า ดูสัตว์ ๆ สัตว์โลก สัตตะ แปลว่า ผู้ยังติดขัดข้องอยู่ในภพต่าง ๆ ในความสุข ความทุกข์ ความทุกข์นั้นมากกว่าความสุข เต็มโลกธาตุนี้ ท่านมองดูสัตว์โลก เห็นแล้วมันเห็น จะว่าไง ปิดไว้ไม่อยู่

เพราะสิ่งเหล่านี้มีมาตั้งกัปกั๊กัลป์ มีมาแต่กาลไหน เป็นแต่เพียงว่า กิเลสปิดหูปิดตาเอาไว้ ไม่ให้เห็น ประหนึ่งว่า ของเหล่านี้ไม่มีเท่านั้นเอง พอจ้ำจิ้นมาแล้ว ปิดได้ยังไง ใครจะมาตัดค่าน้ำทานาน ไม่สนใจเลย มันจ้ำจ้อยอย่างนั้นจะให้ว่ายังไง นั่นแหละธรรมพระพุทธเจ้าสอนโลก สอนด้วยความแจ่มแจ้งชัดเจน ไม่ได้สอนด้วยแบบหลับหูหลับตาเหมือนกิเลสสอนคน สอนคนนี่สอนให้หลับตา หลับตาแล้วมันยังปิดหูอีก ยังปิดใจอีก ให้มีติดบอดไปตาม ๆ กันหมด จึงเกลไกลไปตามมันตลอดเวลา

ความโลภไม่มีเมืองพอ ไม่มีวันเข็ดหลาบ ความโลภเป็นสายทางที่จะให้มาแห่ง กองทุกข์ทั้งหลาย เมื่อไม่สนใจแล้วก็โกรธ นี่ก็เป็นสายทางแห่งไฟ ราคะตัณหาเป็นเบอร์หนึ่ง ที่พาให้ติดไฟให้ดิน ไม่รู้จักประมาณ สร้างแต่บาปแต่กรรม อยู่ในบ้านในเรือน ถ้าราคะตัณหากำเริบแล้ว ผัวเมียต้องทะเลาะกัน มันหากินไม่พอปากพอท้อง มีเมียแล้วไม่พอไปหาเมียอีก มีผัวแล้วไม่พอ หาเศษหาเดนหาเก็บหาตกไปทุกแห่งทุกหน นี่คือราคะตัณหา ตัวนี้แหละคือพวกเปรตพวกผีกินไม่อิ่มไม่พอ ให้พากันจำเอานะ ตัวนี้แลตัวสั่งสมไฟให้ติดดินมากขึ้น

เวลานี้ก็ดูเอาซิ เราเดินจงกรมอยู่ในนี้ ดูตลอดนะ เมื่อเข้านี้ก็ไล่ขนานไปสองตัว มันแย่งตัวเมีย มันตะมะมันถึบกัน ไล่ขนานเข้าไปในป่าโน่น เมื่อเข้านี้ อย่างนั้นแหละ นี่

เวลานี้ราคาของไก่กำลังเริ่ม มันสงบมา กรกฏา สิงหา กัณยา เราดูตลอด อันนี้มันสงบได้นะ พวกสัตว์นี้ยังมีกาลมีเวลา หมาก็เดือนเก้าเดือนสิบสอง มันคึกมันคะนอง จากนั้นแล้วก็ธรรมดา เรื่องราวก็ไม่ค่อยมี ถ้าราคาตัณหาเกิดขึ้น แสดงว่าเริ่มเรื่องราวฟืนไฟเริ่มเผาแล้ว ทั้งสัตว์ทั้งบุคคล

นี่ไก่กำลังเริ่มแล้ว ใครอยู่ในครัว ถ้าไม่ใช่คนตาบอดก็จะเห็นไก่ไล่ตบไล่ตีกันตามครัว เห็นทั้งนั้นแหละ ถ้าไม่ตาบอด เวลานี้มันกำลังเริ่มกำเริบแล้ว พวกนี้กำลังดิ้นกำลังดีด อ้อ ราคาสงบ สัตว์ทั้งหลายสบาย นับตั้งแต่เดือน กรกฏา สิงหา กัณยา ๓ เดือนเต็ม ราคาตัณหาสงบ สัตว์ตัวผู้ตัวเมียพวกไก่พวกอะไรเหล่านี้สงบ อยู่ด้วยกันสบาย ๆ เดียวนี้กำลังเริ่มนะ ราคาตัณหากำลังเริ่มดีดเริ่มดีด เดียวนี้ทั้งตัวผู้ตัวเมียดีดดีดเป็นบ้าไปเลย ทั้งเตะทั้งถีบกันยันกัน เมื่อเข้านี้ไล่ชนาบเข้าในป่า

นี่เอามาสอนคน มันมีอยู่ทั้งสัตว์ทั้งบุคคล ประเภทเป็นฟืนเป็นไฟเผาไหม้ อยู่ในทุกภพทุกชาตินั่นแหละ ตัวเหล่านี้แหละตัวเป็นฟืนเป็นไฟเผาไหม้โลกอยู่เวลานี้ธรรมนี่คือน้ำดับไฟ เราละมันไม่ได้ ให้อยู่เหมือนกับไฟหุงต้มภายในเตา อย่าให้ออกนอกเตา ฝักรักเป็นเตาของเมีย เมียเป็นเตาของฝักรัก ให้ต่างคนต่างมีขอบเขต นี่ความพอเหมาะพอดี เมื่อละมันไม่ได้ให้อยู่ในขอบเขตนี้ ครอบครัวเหี้ยมร้อนจะสงบร่มเย็น ถ้าปิ่นเขตนี่ไปแล้วเป็นไฟ นั่น ท่านสอนขนาดนั้นนะ

แต่เรามันเก่ง มันเก่งกล้า เจอตั้งแต่ความชั่วช้าลามก เจอแต่ฟืนแต่ไฟ ฝักรักมาหากันนี้ มีแต่เรื่องทะเลาะกัน ทะเลาะเรื่องอันนี้แหละ เรื่องกินไม่พอนี้แหละ ให้พากันจำ เอาศีลธรรมเข้าไปเป็นกรอบ ศีลธรรมเข้าไปเป็นเบรคห้ามล้อเอาไว้ ให้เป็นเตาเอาศีลธรรมเป็นเตา ให้อยู่ภายในเตา แล้วจะพาสงบร่มเย็น คุณงามความดีจะมีเวลาสร้างคนเรา

ถ้าหากว่ากิเลสเหล่านี้ไม่กำเริบเสิบสาน ไม่ป็นไปตามมันแล้ว การระลึกถึงความดีจะมีทางระลึกได้ ถ้าอันนี้ได้ขึ้นหน้าขึ้นตาแล้ว ตาบอดหูหนวกไปหมด ไม่มีบาปไม่มีบุญไม่มีนรกสวรรค์ ไม่มีทั้งนั้นแหละ ถ้าตัวนี้ได้ขึ้นแล้วเท่ากับไปปิดบาปบุญนรกสวรรค์ทั้งหมด มีแต่ความอยากความทะเยอทะยาน ความดิ้นล้มดิ้นตายที่จะหมุ่นตัวลงนรกโดยถ่ายเดียว ทั้ง ๆ ที่ว่านรกไม่มี มันหมุ่นตัวของมัน ลงสู่นรกหลุมไม่มีนั้นละ หลุมสำคัญ พากันจำเอานะ เอาละพูดเท่านี้แหละวันนี้

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd